

modsatte sig den. Derimod vil jeg med Hensyn til Nr. 15 sige, at for saa vidt det bestemmes, at Vurderingsmændene vælges af Bestyrelsen og affædiges af denne, kan jeg fuldt ud slutte mig dertil, og det vil altid blive forlangt optaget i Statutterne. Det samme gælder om Nr. 16, om jeg end ikke synes, Ordlyden her er saa heldig, men Tanken deri turde vel være den, at man i Statutterne paalægger Bestyrelsen en Pligt til enten gennem Bestyrelsens egne Medlemmer, Repræsentanter eller sagkyndige at besigtige hvert Pant, inden der laanes ud deri, og ligeledes til at holde sig à jour med Pantets Tilstand ved Eftersyn i Løbet af 5 Aar. — Endringsforslag under Nr. 17 kan jeg ligeledes slutte mig til.

Hvad angaar Flertallets Forslag under Nr. 18, er der jo heri fassat dette, at der vel skal være to Afdelinger i hver Serie, en Afdeling for de store Laan og en anden for de smaa, men at de to Afdelinger skulle være stillede saaledes over for hinanden, at de subsidiært skulle have solidarisk Ansvar over for Kasseobligationerne. Det vil sige, at hver Afdeling for sig hæftede først for det Tab, Afdelingen maatte tage, og først naar vedkommende Afdeling blev nødlidende, gik Ansvaret over paa den anden Afdeling. Med denne Ordning følger da, at der kun udstedes een Slags Kasseobligationer for begge Afdelinger. Saaledes indrettet er der ikke nogen Fare ved denne Ordning, men jeg maa rigtignot tilstaa, at jeg ikke har kunnet faa fat paa, hvorfor man skal gaa til den. Hverken Betænkningens Udtryk eller den ærede Ordførers Udtalelser have rigtigt, synes det mig, kunnet gøre det klart, hvad Grunden er til denne Deling. Det stilles op som en Begunstigelse for Ejerne af smaa Ejendomme, idet det siges i Motiverne, at det kan tjene til at „fjerne de Betænkneligheder, som ellers de mindre industridrivende muligen kunne have ved at indtræde i Foreningen.“ Det er altsaa en Begunstigelse for de smaa Ejendomme, at de ikke skulle komme sammen med de store. Men længere nede i Betænkningen siges der, og jeg tror med fuld Føje, at det netop er de smaa Ejendomme, som ere udsatte for at tage Tabet, at det netop er for deres Vedkommende, Stillingen ifølge Udviklingens Gang er mindre sikker. Men saa er det ikke nogen Begunstigelse af de smaa Ejendomme, at man lukker dem inde i en særskilt Afdeling og lader dem have sit eget solidariske Ansvar i Stedet for at sætte dem sammen med de store. Vil man begunstige Ejerne af smaa Ejendomme, saa lad dem gaa sammen med de store Ejendomme, som, efter hvad der

siges her og hvad jeg er fuldt ud enig i, ere mindre udsatte for Tab. Jeg tror ikke, man har været rigtig klar paa, hvad man har gjort; man har taget denne Bestemmelse som en Overlevering fra tidligere Vedtagelser i denne Lov, som jo har haft en langvarig Vandring gennem Rigsdagen, og hvor der er kommet saa meget ind fra den ene og den anden Side, blandt andet i sin Tid, ogsaa dette, at man skulde dele hver Serie i to selvstændige Afdelinger hver med sit fuldstændige solidariske Ansvar. Det var den Bestemmelse, man havde tidligere. Hvad man har anført derfor, skal jeg ikke komme tilbage til, fordi jeg anser en saadan Deling for i allerhøjeste Grad skadelig for Kreditforeningen, naar Delingen fører en Deling af Kasseobligationerne med sig. Men det er dette, der vistnok har slået for Flertallet, at man tidligere har været inde paa at dele Foreningen i to Afdelinger, og saa har man villet beholde det, med en Endring ganske vist, hvorved man undgaar den Ulempe at have selvstændige Kasseobligationer for hver Afdeling. Jeg tror, som sagt, man derved er kommen til noget, som favner tilstrækkelig Begrundelse. Man har villet hjælpe de smaa Ejendomme, men er derved kommen til noget, der er snarere til Gæde end til Nytte for dem. Jeg er derfor mest tilbøjelig til at fraraade Vedtagelsen af Endringsforslag under Nr. 18, som ikke har noget tiltalende for mig, men om hvilket jeg i øvrigt erkender, at det ikke har en saadan Betydning, at man jo godt kan tage Loven med det. Det vil kun være en forstrækkelig Ulejlighed for Foreningens Bogholderi, og, saa vidt jeg kan se, uden at gøre nogen Nytte.

Endelig er der tilbage Mindretallets Forslag under Nr. 20, som gaar ud paa, at man i § 2 skulde udelade Ordene: „naar Indenrigsministeren derom stiller Forlangende.“ Det er med Hensyn til den Pligt, der er paalagt Foreningen til at skaffe en vis Garantifond til Stede, indtil Reserveconden har naaet en nærmere angiven Størrelse. Jeg vil sætte nogen Pris paa, om disse Udtryk maatte blive staaende i § 2, men jeg skal da ogsaa nærmere forklare min Stilling dertil. Det ærede 1ste Medlem for 8de Kreds (Breinenholt-Bandborg) sagde, at naar disse Udtryk stod der, havde man ingen Sikkerhed for, om Garantien virkelig blev forlangt. Deri tror jeg ikke, han har Ret, thi jeg tror, at enhver Minister, der staaer med Loven i Haanden og med denne Bestemmelse deri, for at dække sit eget moralske Ansvar vil forlange af Kreditforeningen, at den skal stille Garantifonden, medmindre Kreditforeningen kan vise hen til, at der paa